

Der henvises til betænkningen side 63 ff.

Justitsministeriet er enig i, at der ved fastsættelse af erhvervsevnetabet bør tages hensyn til mulighederne for revalidering, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 4, og bemærkningerne hertil.

For så vidt angår bestemmelsen i lovens § 8 peger arbejdsgruppen på, at der kan være stor forskel på méngraden, som bygger på en lægelig vurdering, og erhvervsevnetabsprocenten, som bygger på en økonomisk vurdering af de fremtidige indtægtsmuligheder. Kravet om en méngrad på mindst 15 procent medfører i visse tilfælde, at en person ikke kan få erhvervsevnetabsretstatning, skønt den pågældende faktisk har mistet en betydelig del af sin arbejdssevne.

Arbejdsgruppen foreslår på denne baggrund, at anvendelsesområdet for reglen i erstatningsansvarslovens § 8 begrænses, således at den medicinske méngrad fremover kun anvendes som kriterium, hvor andet ikke er muligt. Arbejdsgruppen foreslår derfor, at reglen fremover kun skal omfatte børn, for hvem det på grund af lav alder ikke er muligt at opstille en erhvervsprognose. Som aldersgrænse foreslås 15 år, idet det i almindelighed ikke er muligt at fastslå erhvervsevnetabet for børn, som endnu ikke har afsluttet deres grundskoleforløb. Arbejdsgruppen foreslår endvidere, at man anvender en standardårsløn til at udregne erhvervsevnetabsretstatningen efter § 8 i stedet for som hidtil at fastsætte erstatningen som en procentdel af méngodtgørelsen. Endvidere foreslås selve beregningsmetoden ændret, så fremgangsmåden – men ikke de faktorer, der indgår i beregningen – kommer til at svare til den, der i øvrigt anvendes efter lovens §§ 5 – 7, dvs. at beregningen sker ved at gange méngraden med standardårslønnen og herefter gange med kapitaliseringsfaktoren, jf. pkt. 4.1.3. nedenfor.

Den gældende grænse, hvorefter der alene ydes erstatning efter § 8, hvis méngraden er på mindst 15 procent, kan som nævnt føre til urimelige resultater i tilfælde, hvor en skade med en begrænset méngrad fører til et betydeligt erhvervsevnetab. Arbejdsgruppen foreslår, at grænsen nedsættes til 5 procent – svarende til grænsen for méngodtgørelse – således at kun de absolut bagatelagte skader bliver undtaget.

Der henvises til betænkningen side 66.

Justitsministeriet er enig i arbejdsgruppens synspunkter, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 7 (ændring af lovens § 8), og bemærkningerne hertil.

4.1.3. Erstatningernes og godtgørelsernes størrelse

Pr. 1. januar 2001 gælder følgende erstatningsbeløb mv. efter erstatningsansvarsloven: Højeste erhvervsevnetabsretstatning (ved 100 procent erhvervsevnetab og en årsløn på 602.000, som er den maksimale årsløn, der kan lægges til grund, jf. lovens § 7, stk. 3) er på 3.612.000 kr. Den højeste erstatning efter lovens § 8 er 1.376.000 kr. Den højeste forsørgertabsretstatning er 1.083.600 kr., og mindstebeløbet er 386.500 kr., jf. lovens § 13. Méngodtgørelsen (lovens § 4) udgør som udgangspunkt 3.440 kr. pr. méngrad, svarende til 344.000 kr. ved en méngrad på 100 procent. Godtgørelsen for svie og smerte (lovens § 3) udgør 80 kr. pr. oppegående sygedag og 180 kr. pr. sengeliggende dag.

Erhvervsevnetabsretstatningen fastsættes som et kapitalbeløb ved at gange skadelidtes årsløn (normalt årslønnen i det forudgående år) med en kapitaliseringsfaktor på 6 og derefter gange med erhvervsevnetabsprocenten (den procentuelle fremtidige indtægtsnedgang). Ved kapitaliseringen udregnes nutidsværdien af indtægter, som ville være kommet løbende til udbetaling i en årrække fremover, og sigtet er, at det afkast, som den skadelidte kan opnå ved sædvanlig anbringelse af midlerne, skal kompensere for det fremtidige indtægtstab. Lovens bestemmelse om en fast kapitaliseringsfaktor bygger på den almindelige rentefod sammenholdt med det antal år, hvor skadelidte kunne have forventet en højere indtægt (løbetiden). Ved en høj rentefod skal kapitaliseringsfaktoren være lav og omvendt, og da kapitaliseringsfaktoren er fast, er der behov for regler om nedsættelse af erstatningen på grund af alder, idet ældre skadelidte ellers ville få en relativt større erstatning end yngre skadelidte. Erhvervsevnetabsretstatningen nedsættes efter loven med 8½ procent for hvert år skadelidte var ældre end 55 år ved skadens indtræden. Der ydes således som hovedregel ikke erhvervsevnetabsretstatning, hvis skadelidte var fyldt 67 år, men dette kan dog fraviges helt eller delvis, hvis det må antages, at den skadelidte ville have været erhvervsaktiv også efter det 67. år.

Loven indeholder også regler om nedsættelse af méngodtgørelsen. Nedsættelsen sker med 5 procent for hvert år, skadelidte var ældre end 59 år ved skadens indtræden, dog ikke yderligere efter det 69. år, hvor der tilkommer skadelidte halvdelen af fuld méngodtgørelse. Baggrunden for denne regel er, at ældre skadelidte normalt skal leve med ménen i kortere tid end yngre skadelidte.

I en af de betænkninger, som den gældende lov bygger på (betænkning nr. 976/1983 om udmåling af erstatning ved personskade og tab af forsørger), blev det